

[Pürschel.]

for dette Ændringsforslag skinne igennem og erkender, at det i Virkeligheden kan være et meget fornuftigt Forslag. Ja, Ministeren har ganske vist sagt, at det udelukker — saaledes forstod jeg Ministeren — at tage Helbredshensyn. Dette er imidlertid ikke helt rigtigt; men det er jo forstaaeligt, at Ministeren ikke har haft saa megen Anledning til at trænge ind i Ændringsforslaget, da Ministeren jo ikke havde Tid til at komme til Samraad i Udvalget om dette Forslag, men lod Udvalgets Formand afgive den Erklæring, at Ministeren kunde ikke acceptere dette Forslag, og tilføjede, at Ministeren var ved Telefonen og kunde tilkaldes. Men vi forstod jo alle, at Ministeren havde saa travlt, at man ikke vilde ulejlige ham med en saadan Bagatel. Mit Ændringsforslag sletter kun Stk. 3—5 og bibeholder altsaa den Adgang, der er i 2det Stykke i Paragraffen til at udsætte Vaccinationen i tre Aar af Helbredsgrunde. Og hvis man har maattet give denne Udsættelse i tre Aar af Helbredsgrunde, saa gaar jeg ud fra, at man vil erkende, at naar Faderen saa kommer og siger: Ja, nu kan jeg ikke faa Udsættelse længere; men jeg ønsker den alligevel, og det er for mig en Samvittighedssag, at mit Barn ikke kommer der — saa er han i Virkeligheden inde under Regelen i Ændringsforslaget. Derfor kan jeg ikke erkende, at Ministeren har Ret paa dette Omraade.

Jeg har ikke sagt, at mit Ændringsforslag var det samme som det, Ministeren havde foreslaaet. Men jeg har sagt, at det var noget i den Retning eller saadant noget; og det maa jeg hævde, at det er.

Jeg skal altsaa paa ny anbefale, at Folketingets ærede Medlemmer nu mander sig op her til Trods for, at Føreren er lidt bange for Landstinget, og siger, hvordan nu Folketinget og den højtærede Minister mener, det gerne skal være. Skulde Ændringsforslaget ikke tilfredsstille helt, kan vi jo forhandle om dets nærmere Unformning mellem anden og tredje Behandling; det skal jeg for mit Vedkommende være meget villig til. Jeg forstaar altsaa, at Ministeren i og for sig kunde have ønsket en nærmere Udformning. Bare den højtærede Minister saa var kommet i Udvalget, saa havde vi maaske fundet hinanden.

Ordføreren (Elma Munch): Jeg maa naturligvis meget beklage, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke kunde give mig den Kompliment, som han gerne havde tildelt mig. Det er dog i Virkeligheden med Urette, han mener ikke at kunne kompli-

mentere mig; for jeg har aldeles ikke ramt mine Partifæller i Landstinget. De er nemlig gaaet ind for Forslaget saa længe som muligt, indtil de opdagede, at det ikke var muligt at overvinde Uforstandigheden hos Flertallet i Landstinget; saa sluttede de, som jeg ogsaa gør, at det Forslag, som nu foreligger, er bedre end den Tilstand, vi nu har; derfor er de gaaet med.

F. K. Madsen: Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, der føres mellem det ærede Medlem Hr. Pürschel og den ærede Ordfører. Jeg vil dog gerne sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det forholder sig ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem mener, at den højtærede Indenrigsminister ikke havde Tid til at være til Stede eller ikke vilde ulejlige sig hen i Udvalget. Det ærede Medlem vil jo vide, at jeg som Formand for Udvalget gentagne Gange spurgte det ærede Medlem, om han ikke ønskede, at jeg skulde tilkalde Ministeren, og dertil svarede det ærede Medlem nej.

Formanden: Jeg maa henstille til det ærede Medlem ikke at referere Forhandlingerne i Udvalget.

F. K. Madsen: Jeg skal naturligvis rette mig efter, hvad den højtærede Formand siger; det er ganske naturligt. Men jeg vilde have fundet det passende, om det ærede Medlem Hr. Pürschel da ikke havde gjort den Bemærkning om, at Ministeren ikke kunde tilkaldes. Den højtærede Minister havde jo lovet at være til Stede og vilde være der, i det Øjeblik jeg blot ringede til ham. Men naturligvis kan man ikke forlange, at Ministeren skal sidde og vente paa, om Udvalget muligvis vil tilkalde ham.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Der laa i det ærede Medlem Hr. Pürschels Bemærkninger til mig før en svag Antydning af, at jeg skulde have vist en vis Uhførlighed overfor Vaccinationsudvalget. Det maa jeg værge mig imod. Jeg er ikke blevet kaldt til Samraad med Vaccinationsudvalget; men jeg har udvist den yderste Grad af Høflighed, der overhovedet kan vises et Udvalg, ved at sige, at jeg var til Stede i Ministeriet, og at jeg paa et hvilket som helst Tidspunkt kunne tilkaldes øjeblikkelig.

Maa jeg dernæst sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg har ikke udtalt Sympati for det ærede Medlems Ændringsforslag, jeg har udtalt Sympati for den Tanke, der laa bag, nemlig at give